

nemlig til $3\frac{2}{5}$ pCt. Folketinget er gaaet ind paa for sit Vedkommende at bevilge disse 300,000 Kr. — dog for næste Aar kun med 100,000 Kr. —, men Renten er strøgen. Hvis ærede Medlemmer nu ville kaste et Blik paa § 27, hvor alle saadanne Bevillinger have deres Plads, ville De se, at disse Laan med Undtagelse af dette ene ere rentebærende; kun dette ene Laan skal være rentefrit. Jeg ved ikke, hvorfor det skal være det. Jeg ved ikke, om særlige personlige Hensyn maaske der skulle have gjort sig gældende, men jeg ved i ethvert Tilfælde, at det er uden for de Regler, der almindelig og sædvanlig følges. Dersom Statens Pengemidler nu ikke tillade det, vil et saadant Laan, selv om det findes opført paa Finansloven, ikke blive udbetalt, saaledes som den højtærede Finansminister allerede har udtalt. Det følger af sig selv, at man først og fremmest ud af de forhaandenværende Midler maa søge at holde det hele i Gang, som skal holdes i Gang, nemlig Statens nødvendige Maskineri, og først give Laan, naar Pengene, efter at alt dette er udført, ere til Stede. I alt Fald maa man sige, at dersom dette Laan, naar det staar paa Finansloven, kommer til Udbetaling med 100,000 Kr. i det følgende Finansaar, saa vil man dog ikke derved være bunden ud over dette Finansaar, man vil ikke være bunden længere; man vil naturligvis ikke være bunden til at give de andre 200,000 Kr. paa lignende Vilkaar. Selv om man vilde lade dette passere i Aar, selv om man vilde antage, at disse 100,000 Kr. i Henhold hertil bleve udbetalte, kan der ikke være Spørgsmaal om, at Finansloven, som er et Overslag for det enkelte Finansaar, kan angaa noget som helst mere end dette. Hvad der ikke kommer til Udbetaling nu, de andre 200,000 Kr., vil det staa Landstinget, Lovgivningsmagten, fuldstændig frit for bagefter at tage Bestemmelse om. Det forekommer mig at være ganske klart.

Den højtærede Kultusminister udtalte sig om et Tilskud til den folkelige Universitetsundervisning, som hidtil har været bevilget paa § 26, og hvoraf man nu ønsker at overflytte 2,000 Kr. paa Universitetets Budget. Jeg er enig med den højtærede Minister i, at det vilde være det heldigste at lade det blive staaende, hvor det stod, men denne Sag er vel nok for ringe til, at man skulde optage videre Strid derom.

Jeg vender mig saa til de Anmærkninger, om hvilke der har været talt saa meget i indeværende Samling. Det er jo

en gammel Regel, at der paa Finansloven ikke maa findes Bestemmelser, som gaa ud paa at forandre den gældende Lovgivning, eller som tilsigte at fortolke den. Det vilde være et Overgreb, dersom man vilde benytte Finansloven til at gennemføre en vis bestemt Fortolkning af en gældende Lov. Vi staa altsaa her lige over for Finanslovens Renhed, en Fordring, der naturligvis maa fastholdes, saaledes at der ikke kan være Tale om, at det kan være tilladeligt paa Finansloven at ville fortolke de gældende Love paa en bindende Maade og heller ikke at forandre dem. Det er altsaa for mig et Spørgsmaal, hvorledes det forholder sig med de 4 Poster, der her er Tale om. I den Henseende skal jeg da først gøre et Par Bemærkninger om Anmærkningen paa § 18, II. A., 11 a. i Finanslovsforslaget, den, der angaar Direktøren for Landbohøjskolen. Der staar der: „Saafremt Direktørens Stilling skulde forblive ledig i nogen Del af Finansaaret 1901—1902, kan der tilstaaes den i Stillingen konstituerede et Honorar svarende til 1,500 Kr. aarlig.“ Der er allerede gjort opmærksom paa, tror jeg, at i Loven om Landbohøjskolen af 1. April 1871, § 2, er det fastsat, at Direktøren oppebærer Honorar paa Finansloven. Honoraret har hidtil været fastsat til 2,000 Kr., og det er gaaet over fra den ene Direktør til den anden; det har hidtil været det faste Honorar, som man Aar for Aar har vedtaget paa Finansloven. Nu er der jo selvfølgelig ikke noget i Vejen for, at dette kan forandres, særlig hvis man skulde ønske at forhøje det, og der er heller ikke noget til Hinder for at nedsætte Honoraret, naar Tingene, Lovgivningsmagtens Faktorer i det hele, ere enige derom. Men man skrider ikke gerne til den Slags Forandringer, og jeg vil sige, at det maa vel egentlig opfattes saaledes, at det, som Aar efter Aar er bevilget paa denne Konto, er at betragte som et fast Honorar. Imidlertid forstaar jeg denne Anmærkning om, at saafremt Direktørens Stilling skulde forblive ledig, kan der kun tilstaaes den konstituerede et Honorar af 1,500 Kr., saaledes, at man er i den Grad tilfreds med den højtærede Landbrugsministers Arbejde som Direktør, at man inderlig ønsker at faa ham tilbage til denne Direktørpost, og at man er fortrydelig over, at man ingen Udsigt har til at faa ham tilbage i det kommende Finansaar. Man vil saa straffe den konstituerede, for det bliver jo ham, der bliver straffet, ved at man giver ham de 500 Kr. mindre. Det bliver altsaa Professor Bang, der er